

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.30
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U. 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Rugați-vă!

Timpul nostru seamănă cu liniștea nedomestică înaintea unei furtună în privința politică și socială. Puterile cele mari stau față de olaltă în armatură încordată, proletariatul și capitalul să amenință, dară nici unul nu cutează a se apuca în întreaga urciune și a aduce jertfele cele mari în luptă. Întreaga omenime zace în durerile neîndestulării mai amarnică și să înarmă spre o luptă nimicitoare, precum doară nici n'a mai fost.

De acest duch a neîndestulării sunt atinși și inspirați și fiii lui Dumnezeu, și aici este întrebarea: Care poziție să ocupăm noi față de umbra furtunii universale ce se apropie? Noi avem a priveghia și a ne și înarma pe toate teritoarele, dară nu ca resboincii înțelepți, ci ca fecioarele înțelepte cari își curățesc candelile și iau oleiul lor prin rugăciune din isvorul cel sfânt. Pentru aceea să luăm la inimă îndemnarea cea urgentă a apostolului spre rugăciune.

Care loc să ocupe rugăciunea între exercițiile noastre spirituale?

Cât de tristă este de multe ori starea vieții noastre de rugăciune! Cu cât mai altcum ar sta viața noastră sufletească, funcțiunea noastră misionară, darurile noastre de bunăvoie, împăcarea, dacă ar ocupa la noi rugăciunea locul potrivit! Noi ar trebui

ca după cuvântul apostolului „*nainte de toate*” să ne rugăm. La mulți e cu durere întors lucrul. Multele lucruri strimtoează afară rugăciunea; sau după toate lucrurile nu-și află puțină vreme la rugăciune. Noi avem multă vreme pentru prietinii și vrăjmașii nostri, dară puțină vreme liniștită spre rugăciune. În vremea noastră, să cetești și să cântă mult, să lucră mult, și ni să predică și primim multă predică, dară înainte de toate acestea să roagă puțin, și sufletul are puțină liniște și culegere. Dacă toate altele mijloace au secat și înși-și sau obosit oamenii a căuta alte mijloace, când ajutorul omenesc nu poate ajuta, atunci să roagă ei. Când nimic nu ajută, atunci să ajute Dumnezeu.

Noi ar trebui să învățăm dela Iisus, înainte de toate a ne ruga, El să ruga naintea adunărilor mari și în vorbire personală, El să ruga naintea pericoalelor mari și a rezultatelor mari, El să ruga naintea păharului suferințelor și pe cruce.

Oh fiul omului, roagă-te și tu „*nainte de toate*”. Roagă-te naintea lucrului tău zilnic, de care te apuci, naintea hotărârii, care ți-o faci, roagă-te naintea sfatului omenesc, după care cauți, și naintea cetirei bibliei, la care voiești a căuta mana cerească. Noi putem și trebuie să servim cu credincioșie familiei noastre, comunității și patriei noastre, dară înainte de toate este problema noastră, a ne ruga

pentru toți, a păși în mijloc pentru poporul nostru, ca Abraam pentru Lot.

Dară cum poate rugăciunea ocupa locul cel dintîiu la noi din nou și totdeauna? Când Ilie stătea pe Carmel și trebuia să facă ultimul său lucru naintea mergerii sale în cer și să pregăti la o rugăciune fierbinte, acolo sună despre el: „El vindecă mai nainte altarul Domnului.“ Aceasta o făcu el „nainte de toate.“ Aceasta și noi trebuie să o facem, noi trebuie să vindecăm și să dregem altarul cel părăsit și stricat a rugăciunii în viața noastră ascunsă. Și dacă noi la acest altar pentru alții ascuns ne-om ruga, atunci vom fi asemenea comunității Ierusalimului, despre a cărei membri sună: „Ei stăruiau totdeauna... în rugăciune.“

Ce trebuie deci să cuprindă în sine rugăciunea noastră?

Fiii lumii acesteia să îngrijese numai pentru sine și pentru aceia, cari le întind petreceri sau privilegii, dară fiii lui Dumnezeu să aibe o inimă largă în rugăciunea mijlocitoare: „pentru toți oamenii.“ Privilegiul, a se putea apropia de Dumnezeu, li iertat lor a îl folosi pentru ei și fiii lor, dară o pot acomoda și pentru toți oamenii. „Că Dumnezeu voiește, ca să fie tuturor ajutat și ca să ajungă la cunoștința adevărului.“

Rugăciunea pentru toți oamenii declară egoismului și urei raselor (neamurilor) moartea. Cu cât mai des pășim noi naintea lui Dumnezeu pentru toți, cu atât mai largă devine inima noastră și cu atât mai ageră privirea pentru teritorul cel mare de misiune, și cu atât mai de folos vom fi în mâna lui Dumnezeu.

Dară în mod deosebit trebuie să cuprindem noi în rugăciunea noastră pre regi și autorități. Aceasta rugăciune mijlocitoare nu era de multe ori ușoară pentru creștinii din început. Comunitatea avea lipsă de mult char și iubire, ca să se poată ruga pentru Nero și domnii romani, cari foloseau pre creștini ca făclii în grădinile lor și ca nutremânt pentru Lei.

Aceasta înse n'a mântuit pre creștini de datorința cea sfântă a rugăciunii mijlocitoare, cei mai mulți martiri erau liberi de ură contra persecuțătorii lor și s'au rugat, asemenea lui Stefan, pentru vrăjmașii lor. Rugăciunea e arma cea mai bună contra amărăciunii și urăi. Cât de ușor ni nouă față de aceea, a ne ruga pentru autorități și regele nostru! Și tocmai în vremurile noastre, când așa mult să criticează contra autoritățile noastre și să raționează și binele, care-l avem prin ele, să calcă în picioare, ar trebui ca noi cu deosebită credincioșie să punem rugăciune mijlocitoare pentru autoritatea noastră.

Și chiar dacă ar aduce autoritatea noastră preste noi suferințe, și aceasta ar trebui să ne servească spre bine, și noi și atunci am avea datorința, a ne ruga pentru ei. „Că nu este autoritate decât numai dela Dumnezeu, iar unde este autoritate, aceea e rânduită de Dumnezeu.“

Dară apostolul ne arată și modul, cum să ne rugăm, el numește mai nainte, ce totdeauna ne dă mare ocașiune spre rugăciune, aceea a cere, ce purcede din lipsă și a striga după ajutor. Lipsa e învățătorul cel mai bun în rugăciune.

Apoi numește el închinăciunea ce se face tot mai liberă de propriile cauze, care caută gloriificarea lui Dumnezeu în rugăciune. Așa rugăciuni sunt Domnului îndeosebi prețioase.

La aceasta urmează rugăciunea mijlocitoare, în care facem lipsa streină ca a noastră și să roagă pentru lipsele altuia, ca și când ar fi ale sale.

Iar în sfârșit numește el mulțămita, în care jertfim lui Dumnezeu mulțămită pentru binecuvântările primite, și pentru așa unele, cari le-am primit prin alții oameni și prin autoritate.

Aceste patru soiuri de rugăciune să fie laolaltă, atunci vor face și spre oamenii fără de rugăciune o impresiune adâncă. Dară cu durere sunt rugăciunile noastre de multeori expri-

marea neindestulării noastre, a nenorocirii noastre lăuntrică și a lipsei de scop a vieții noastre spirituală. De câte ori desvălesc rugăciunile noastre numai cereri și plângeri! Da, noi avem multă cauză, a ne ruga cu învătăceii: „Doamne, învață-ne a ne ruga!“

Din Wge.

Viața spirituală.

Pentru ce avem noi așa mult a ne plânge despre scădințe în viața spirituală? La aceasta am voi să dăm trei răspunsuri:

Întiu: Nu să ia sama, în ce mod extraordinar de nobilă și lipsită de grijire este viața spirituală. Nu fiecare viață organică e așa mult îndrumată grijirii, ca unele soiuri deosebit nobile. Așanumita buruiană spre pildă nu o plântăză nici nu o grijește nimeni, ea crește de sine, și cu toate că împedim de multe ori creșterea și lățirea ei și am voi s'o stărpim, totuși rămâne un proverb adevărat: „Buruiana nu pier.“ Sunt bureți, care cresc în 24 oare de trei policari, și alții cresc preste noapte dela mărirea unui cap de ac la aceea a unui bostan. Inse cu cât mai nalt și mai nobil este soiul vieții, cu atât mai multă vreme și sirguință de grijire pretinde ea în creșterea ei. Deci ne dă nouă viața unei plantă numai un slab cuprins despre viața animalului, și cu cât mai nalt stă viața unui om — dăpoi încă viața spirituală, care este viața lui Dumnezeu? Cât mai cu sirguință trebuie deja viața unui copil față de aceea a unui animal tânăr păzit și grijit, și totuși cu cât mai înainte ajunge un animal în viața sa la desvoltare decât un om!

Dacă deci deja viața omului este așa mult îndrumată grijirii, ca să nu devină în ticăloșie sau să se nimicească, cu cât mai mult va fi deci cazul la cea naltă și mai naltă, cea mai nobilă, viața spirituală!

Și totuși cât de puțin să gândește cele de multe ori tocmai la aceasta

viață și lipsele ei și să grijește de aceea, a o îndestula?! Ne îngrijim, lucrăm, suferim și lăsăm toate pentru viața cea pământească, o scutim, o păzim și grijim de ea; dară viața spirituală așa o pertractăm, ca și când ar fi ca buruiana, care crește de sine!

Cât de negândit și de negrijit să trăiește în privința multor pericoale, a înfruirilor păgubitoare, a trebuințelor înalte a acestei viață, pânăcând totuși pentru sine ar trebui făcut după cuvântul psalmistului: „Sufletul meu îl port în mâni!“ Este de tot firește, că un fiu alui Dumnezeu în viața sa lăuntrică rămâne napoi, dară acest tesaur a vieții nouă primit prin mila și îndurarea cea mare alui Dumnezeu nu-l ia în samă și lasă bucuria pentru el să slăbească și să moară. Că aici devine nesocotirea în neprețuire, aceasta conduce la părăsire, care înse e cauza ticăloșiei, dacă nu chiar și a muririi în viața spirituală.

La cauza de mai nainte numită să adaugă eu ușor a doua, care Pavel exprimă la Romani 8, 13 în cuvintele: „Căci de veți trăi trupește, veți muri.“ Viața cea nouă este cu viața noastră cea firească așa adusă în legătură, ca mlădița nobilă cu un butuc selbătec. Prin altoirea mlădiței nobilă n'a pierdut butucul din viața cea vechiă aceea puțință, a mai produce odresle, aceste înse împedică creșterea mlădiței altoită, dacă nu să împedică în creșterea lor prin îndepărtare.

Cu aceasta este în viața credinciosului, precum sună în epistola către galateni: „Corpul pofteste în potriva spiritului, și spiritul în potriva corpului; și acestea să împotrivesc unul altuia, încât nu faceți cele ce ați voi.“

Eul vieții vechiă și principiile lui strică, întrucât ajung la drept, eul cel gingaș, nou sau principiul vieții. Și, ach, de câte ori ajung ele la drept, precând ar trebui ca noi să fim nemilostivi cu viața eului propriu!

F. B. Meyer istorisește o lecțiune exemplară, care o dădu Moody într'o adunare ascultătorilor săi. După aceasta avea el un măr (pom) altoit dela

rădăcină până la vârf pe catedră. Fratele lui Moody, un grădinar, și păstorul F. B. Meyer erau la el și aveau a răspunde la diferite întrebări. Din întrebările lor fie aici numai o parte redată. Păstorul Meyer istorisește:

Moody zise către grădinar: „Nu îți face ție butucul cel vechiu, natura cea vechiă, încă mult de lucru?”

„Oh da, neîncetat iasă sub ramul altoit odresle vechi.”

„Și ce faci tu cu acestea?”

„Acelea să taiă jos.”

„La ce cugeți tu cu aceasta?” întrebă el de mine. (F. B. Meyer.)

Eu zisei: „Așa iasă lângă și sub viața lui Christos, care este altoită în mine, neconținut odreslele vieții vechiă, și acelea trebuie din nou și din nou tăiate.”

Acuma întrebă Moody de grădinar: „De câte ori trebuie să tai tu aceste odresle?”

„Cam de trei ori; atunci nu mai iasă.”

„Mai iasă ele oare altundeva afară?”

„Da,” zise grădinarul, „ele iasă din nou, dară totdeauna ceva mai jos pe tulpină?”

Și iarăși întrebă Moody de F. B. Meyer: „Ce îți amintește ție aceasta?”

Eu zisei: „Unde o odreslă, un samn a *eului* meu și a vieții proprii este tăiată, încă există puterea cea vechiă de odreslit, dară ea iasă tot mai jos și mai jos afară.”

Aceasta lecțiune ne arată una din cele mai mari pedice a creșterii în viața cea nouă, adică viața după trup, căreia cu durere fiii lui Dumnezeu adese ori numai prea de multe ori să năpădească fără de opunere, ca și când nici nu ar putea fi altcum. Aceasta și era, pentru care nu putea Pavel vorbi corintenilor ca cu copii tînări în Christos. Ach, de am apăsa noi odreslele vieții vechiă după corp tot mai adânc în jos, până nu mai rămâne nimic de văzut din ele!

O a treia cauză a lipsei de creștere spirituală este poziția cea nedumnezească către lume și cugetul ei. Viața cea nouă

este o plantă suprapământească, care în lumea propriuzisă nu poate prospera, că în ea este atmosfera domniitoare aceea a păcatului și a morții. De aceea sunt purtătorii vieții dumnezeiești aleși din lume dară nu din lume precum o spune Domnul la Ioan 15, 19 și 17, 14. Ei stau în contrast către lume, pentru aceea sunt urii de ea.

Ioan arată acest contrast în cuvintele: „Noi știm, că suntem dela Dumnezeu, și că lumea zace în rău” la iveală.

Poziția celor credincioși în lume să fie aceea, care o exprimă Pavel în cuvintele: „Prin care (Iisus) e lumea mie crucificată și eu lumei.” Înse deoarece ei au ca „lumină” și „sare” a împlini mari probleme, n’au rugat Iisus pre Părintele, ca să-i iee din lume, ci ca să-i păzască de cel rău și îi trimete direct în lume, dară nu, ca să fie conform ei, ci ca „oi în mijlocul lupilor.”

În puterea alianței cu Iisus, care a biruit lumea, trebuie și pot și ei birui aceea și a lăți în ea viața din Dumnezeu și a o transforma. „Ce este născut dela Dumnezeu, biruiește lumea, și credința noastră este biruința, care a biruit lumea.” (1 Ioan 5, 4.) Dacă acest punct de mănecare ar fi totdeauna observat de credincioși în lume!

Dară oare nu trăiesc ei de multe ori așa, ca și când ar fi din lume?! Ei fug și aleargă, în loc a aduce lumii cele Dumnezeiești, după cele pământești și bucuriile lor; ei dragostesc după prietinia, favoarea, onoarea și stima lumii și nu pot de multe ori nici de pofta ei deșartă și bucuria ei coajă, petrecerile ei de compatimit și de distracția ei nebunică abzice. Înse cu aceasta să trage viața spirituală din sfera ei sănătoasă și prosperatoare în atmosfera păcatului și a morții, unde aceea bolnavicește, veștezește și moare.

La creștinii, care să conformează lumii, o iubesc, stă contra cu poziția, care ne-o arată apostolul la coloseni

3, 1—3. Lor li s'a făcut cuvântul vieții ca un izvor secabil, cămară de pustiit, de care ei tot mai mult să înstreinează.

Nu cu o săritură, ci de tot mereu, fără ca propriuzis a o voi sau a observa, s'au rătăcit fii ai lui Dumnezeu din sfera, care este Christos, în lume și pentru corp s'au făcut în ea acasă, și mulți din ei asămănă astăzi corăbiilor, cari odinioară ieșiră cu fală pe apă și pluteau cu istețime pe mare, iar acuma zac înepenite într'o concavitate și să lasă legăname încoace și încolo, până în sfârșit le putrezește corpul și să desfac. Vai de Demasii, cari nu biruiesc lumea, ci să lasă biruiți de ea, cari nu sărează pământul, ci prin inșa lor nevrednicie slăbesc în cele pământești și să strică ca sarea!

Din Wge.

Banii.

Înțeleptul zice: Banii sunt spre toate buni, și el nu zise nieri când ceva mai cuminte. Eu nu vreu aici a esplica cuprinsul „Ban“ din punctul de mănecare a economiei națională. Definițiunea mea despre bani arată binecuvântarea și importanța lor. Ea este simplu: Banii sunt *Eul* meu propriu.

Astfel sunt eu spre pildă un lucrător și știu umbla cu securea și mă tocnesc pe săptămână pentru 6 coroane pe zi. La sfârșitul săptămânei capăt eu 36 coroane care îi bag în buzunar. Ce însemnează aceste 36 coroane? Ele sunt valoarea mușchilor mei în vreme de o săptămână schimbată în bani mărunți. Astfel am eu valoarea mea de o săptămână în buzunar. Sau eu sunt un scriitor și capăt, deoarece sunt iscusit, pe săptămână 60 coroane. Sâmbătă seara vine, și eu capăt plata mea, și când o iau la mine, atunci bag eu valoarea mea săptămânală ca scriitor în buzunar. Sau eu sunt un neguțator și fac afaceri mai mari; eu am mulți scrii-

tori și am trebuință de mai mari puteri spirituale ca omul simplu. La sfârșitul săptămânei îmi trag socoteala și îmi pot seria bun 3000 coroane. Cu atâta mai mare valoare are inteligența mai naltă a neguțătorului. Deci mă numesc eu un Edison și lucru cu o minte deosebit puternică. Eu aduc în sfârșit o inventură și vind aceea la sfârșitul săptămânei pentru 150,000 coroane. Aceasta-i valoarea câștigată de o săptămână a creerilor celor mai mari a inventatorului existent. Dară eu toate aceste sunt toate tot aceea. Bărbatul cu puterea mușchilor, bărbatul înțelept, geniul — capătă banii săi, astfel capătă valoarea propriului sau lucru în bani.

Înțeles-ai tu aceea, atunci o și înțelegi, că banii, cari îi ai tu în buzunar, nu numai argint și aur sunt, dară că la aceia este și ceva omenesc, ceva, ce însemnează instinctul natural cu putere, pentru că reprezentează puterea cheltuită. (Dacă tu nu câștigi bani și te sustine tata-tău, atunci porți tu tocmă atâta, cât capeți, dela tata-tău în buzunar.)

Banii sunt asemenea puterii electrice adunată, și să întreabă numai cum s'ar putea aceasta putere face fluidivă. Eu am bateriile mele puternice cu putere adunată și îmi zic: „Aici este aceasta putere enormă adunată, acuma încă neactivă, dară în stare, a face minuni. Ce să fac eu ea?“ Eu vreu să 'mi luminez casa și fac bearta de condus, apăș pe bumb, și casa e luminată. Înse eu nu vreu aceasta, ci ași vrea să pun în mișcare o mașină de cusut sau o pompă. Eu strămut bearta de condus, și mica mea mașină să poartă de tot aceea baterie. Dară aceasta încă nu o vreu eu. Eu am o durere înfiorătoare după cap, și medicul spune, că electricitatea m'ar vindeca. Iarăși strămut eu conducerea; folosesc electricitatea, și durerile pier. Dară după acestea încă nu doresc eu. Un bărbat s'a învinuit de ucidere. El fu judecat la moarte, și eu am să-l omor. Eu îl pun pre el pe scaun, pun acolo con-

ducerea electrică, apăs pe bumb, și el e mort.

Ce o minune e totuși aceasta baterie! Ea servește spre luminare, la comunicație, la arta de vindecat și poate aduce moarte. Toate să ocărmiuiesc prin bumbul, care e guvernatorul unei putere adunată.

Banii sunt ca puterea adunată a electricității; pânăcând stă laolaltă, nu poate face nimic, ea trebuie mai nainte eliberată.

Dacă scriitorul tânăr, care căpătăsă cele 60 coroane ca plată săptămânală, e cuminte, atunci își zice: Eu am acuma valoarea săptămânală a eului meu în buzunar, cum să o folosesc? Un tânăr, care are interese spirituale, merge doară în reuniunea creștinească a tinerimii, își cumpără bilet pe un an și astfel schimbă el propriul său eu în cursuri de învățat a reuniunii. Puterea lui vine spre binele creierilor săi. Și-i drept așa.

Un altul are în provincie o mamă bătrână, care a lucrat pentru el, pânăcând era el un copil, și acuma e ea o văduva săracă. Și el îi scrie sâmbătă seara: „Eu îmi amintesc de vremea, când ai lucrat tu pentru mine și te jertfeai pentru mine. Aici vei afla alăturat 30 coroane, pentru cari să-ți faci o bucurie deosebită.” El lasă plata sa săptămânală să curgă napoi în sânul mamei sale. Și fie binecuvântat acela tânăr pentru aceea, care așa să dă pre sine, pânăcând el lucră în New-York sau în alt oraș.

Un alt tânăr aude despre lipsa missionarilor în China. El dă plata sa săptămânală și astfel transmite el propria sa valoare de o săptămână sau aceea de pe un an pe China. Un altul încă aduce plata sa săptămânală acasă și o dă pentru beutură și joc și astfel schimbă el banii săi în otravă, care cu încetul îl omoare. Puterea lui adunată îi servește spreucidere de sine. Oh, sunt mai multe sinucideri decât acelea cu pistolul, otrava sau cuțitul! Sunt mulți de aceia, cari comit sinucidere moralică,

precând folosesc puterea cea în ei adunată contra proprii lor inimă, conștiință și viață.

Dacă aceea e adevăr, ce eu tocmai zisei, atunci o vei înțelege tu, cum judecăm noi de altcun banii ce sunt în buzunarul nostru. Putere este acolo, puterea ta, fratele meu. Să întrebă numai, cum vei schimba tu aceasta putere. Întrebarea e de sigur foarte serioasă, că noi putem prin mila lui Dumnezeu prin aceasta putere adunată și apoi schimbată avea rezultate, despre cari noi deja aici ne vom minuna și odată sus în vecii vecilor lauda.

Puteri financiare pot fi schimbate în modurile cele mai diferite, și de multe ori trebuie să ne spăriem dacă căutăm mai adânc după aceste lucruri.

Întiul criminal, care fu în New-York ucis prin electricitate, s'a numit Kemmler. El ucise soția sa. Statul îl află și îl condamnă. Cazul ajunsese încă înaintea judecătoriei de apelațiune, și în sfârșit veni capătul. Kemmler fu condamnat și fu pus pe un scaun, bumbul fu apăsat, și K. era mort. După socoteala punctuală a costat acest proces statului 300,000 mărci (cam 350,000 coroane). Istoria s'a început cu o femeie moartă și s'a sfârșit cu un bărbat mort. Două cosciuguri, unul la începutul și unul la sfârșitul istoriei întregi, și între ele 300,000 mărci bani cheltuiți de stat — banii mei, banii tăi, banii plătitorilor de tribut. Judecata e cam binișor scumpă! Cel mai scump, ce eu cunosc, e aceasta dreptate curată, neînduplicabilă! Teribil!

Cu câțiva ani mai nainte veni un tânăr în New-York, pre care îl cunosc personal. Sora lui fu în California ruinată de un tânăr. Ea zise pe patul morții către fratele ei: „El m'a ruinat pre mine, tu să-l cauți și să-l omori.” Și apoi muri ea. El veni la New-York gata, a omori pre amăgitorul sorei sale. Unul dintre missionarii nostri predica în una din stradele principale,

și tânărul acela veni cu mulțimea oamenilor, stătu în loc și ascultă. Mila lui Dumnezeu atinse inima lui. El vorbi apoi cu missionarul și fu convertit dela talpă până la creștel.

Iubiți frați, eu nu istorisesc nici odată vr'o istorie de pocăință, până n'au trecut ani preste ea și s'a aflat ca adevărată. Aceasta s'a întâmplat cu șapte ani mai înainte. Când missionarul vorbi mai înainte către acela tânăr, respunse acesta: „Nu ajută nimic! Aici e pistolul, și eu vreu să omor pre omul acela.“

Acela pistol nu s'a puscat nici odată și amăgitorul sorei nu fu omorît. Astădată n'a fost cociug la începutul și sfârșitul istoriei. Curând după pocăința sa merse el la germania, ca să-și îplinească studiile sale, că nu era un cap prost, ci un tânăr înțelept, în stare bună. În Berlin începu el o misiune mică; că, el zise, eu vreu să fac pentru alții aceea, ce mi s'a făcut mie.

În primăvara trecută veni acela tânăr napoi la New-York și în biroul meu. „Cum te afli?“ întrebai eu. „Foarte bine!“ „Mai falfăie steagul D-tale în sus?“ „Da!“ Deci respunsei eu: „Deoarece mergi spre apus la portul Oceanului pacific, întărește sus steagul și nu-l lăsa nici odată jos.“ Eu îi pusei câteva întrebări, ca să calculez, cât a costat, a converti acest bărbat. Dară eu nu vorbesc despre mila lui Dumnezeu, că aceasta costă Golgota, și despre aceasta nu pot eu pune cifre. Eu socotii în modul meu micuț cu mărci și fenici. 15 mărci erau de ajuns, a întoarce pre amicul meu. Să punem deci cazul, că Evangelia nu s'ar fi predicat în aceea seară în strada cea împopulată a New-Yorkului și prietnul meu ar fi aflat pre amăgitorul, sorei sale și glonțul l-ar fi omorît, atunci ar fi pus statul detectivi, pertractări de judecătorie, judecări de apelațiune și în sfârșit scaunul electric în mișcare, ar fi fost un mort la începutul și un mort la sfârșitul istoriei, și aceasta ar fi costat statului 300,000 mărci, și iadul

ar fi fost mai plin. Dară minunea lui Dumnezeu și 15 mărci și prin predica unui bărbat sfințit a păstrat statul 300,000 mărci, o viață de om s'a scăpat, o alta s'a mântuit și în sfârșit fu un missionar dobândit — și toate numai, pentru că cineva dădu pentru missiune 15 mărci și binecuvântarea lui Dumnezeu răpăusă pe acești bani. Numai cerul o poate spune, și vecinicia e destul de lungă, a istorisi istoria, ce putu lucra puterea cea schimbată în 15 mărci a unui om pentru fratele meu prin predica de stradă.

Din Wgo

DIN FĂURIE.

„Eu cunosc baptisti, care nu stau bine“, zice unul.

Eu cunosc încă mai mulți ca tine! „Eu cunosc și adunări“, continuă tot acela, „cari s'au obosit, ba, cari să află în criză lăuntrică.“

Și de acelea știu eu mai multe decât tine! Dară îngăduie-mi întrebarea, ce vrei tu să spuni cu aceasta.

„Dapoi, că nici adunările baptistilor nu constau numai din sfinți.“

Oare afirmat-o cineva aceea? Aceea e numai o vorbă goală a acelora, care voiesc răul baptistilor.

Nu, nu cine a aparținut cu zecile de ani unei adunare a baptistilor, acela o știe bine, că toate adunările constau din oameni nedesevârșiți. Aici sunt „copii de curând născuți“, cari încă cu pași clătinători fac întiile încercări a umbla; aici sunt bătrîni, cari amenință a se frânge sub sarcină; aici sunt ispițiți, cari abea mai au putere de biruit; aici sunt oameni, cari s'au scos din pozițiile cele mai simple și cari acuma în toată privința trebuie să înceapă de tot înainte. Ei trebuie să învețe, că curățenia locuiește lângă pietate; ei trebuie să învețe dela alții, cum să se roage, cum trebuie condusă o casă creștinească, cum să se poarte în casa lui Dumnezeu, cum

trebuie să ne dovedim ca creștini în viața zilnică, și mai o mie de alte lucruri. De am voi să punem pre acești oameni ca reprezentanții Bap-tizmului, atunci am ajunge la păreri minunate! Face oare cineva aceasta? Dacă ar face-o, atunci ar dovedi prin aceea, că nu poate gândi drept, sau că ar voi să le acate ceva din răutate.

Nu, nu, dacă am voi noi numai până atunci să ne ținem de steag, până ne atrag oamenii cei iubiți, prietinoși, prevenitori, dăruitori — cu adevărat, acela steag ar fi adese ori de tot părăsit! Pentru aceea sunt așa multe nedesevârșirile! Cine voințe a tot gusta, a primi și a fi arădicat, pre acela il sfătuim, ca îndată la în-trarea sa în adunare să-și iee un retur-bilet sau a se abona îndată la în-trare și ieșire. Atunci poate el tot-deauna, când il întâmpină ceva ne-plăcut lua fuga, și el poate din nou veni, când iarăși sunt toate scăldate în lumina soarelui.

Acestor oameni le-am da din na nte sfatul, a nu se asocia nici vre-unei adunare baptistă, și nici altei adunare sau societate. Ei își pot câștiga o tră-sură țigănească și aceea tot acolo a o opri, unde tocmăi merg nalt valorile însuflețirii, așadară la conferințe, festivități, cinele iubirii, deșteptări etc. Dacă apoi scade temperatura însufle-țirii și-i vorba, a face lucruri serioase de creștere, sau doară și muștrare a exercia, atunci pot iute prinde și a se căra mai departe. Inse ei să-și lase spus, că ei însăși sunt numai trîmtori, numai creștini pentru plă-cinte, pre cari nici într'un loc nu-i doresc și nici nu lipsese nimenui.

Noi privim apartinerea noastră din un de tot alt punct de vedere. Nu persoane, ci principiile cele mari ne țin la olaltă și ne lasă încă acest popor a ne apărea ca cel mai potrivit. Părerile lor să acoper cu ale noastre până în ziua de astăzi mai bine. Ei stau pentru libertatea conștiinței; ei recunosc numai una autoritate preste sine, sfânta Scriptură; ei doresc a

duce în deplinire adevărul cunoscut; cum l-au cunoscut după știința și conștiința cea mai bună. Pentru aceea stăm noi cu cât mai mult cu atât mai credincios la ei și nu putem spune binecuvântarea, care am gus-tat-o în șirele lor.

* * *

„Corpul și sufletul meu să bucură în Dumnezeu cel viu”, zice psalmis-tul. Aceasta-i foarte frumos și adevă-rat. Dară pus-ai tu vrodată degetul pe cuvântul „corp”? Că sufletul să bucură de Dumnezeu, o cunoaște fie-cine; dară că și corpul are toată cauza, a se bucura de pocăința stă-pânului său, la aceea puțin gândesc. Și totuși, tot așa cum trebuie să ob-serve cănele și mătă, că s'a pocăit proprietarul lor, așa trebuie și corpul să o poată observa, de altcum n'a fost pocăința deplină.

Ce un biet măgar chinuit de povară e totuși corpul multor oameni nepo-căiți! Șasa zile în săptămână este el cât mai mult silit și ostenit cu lucrul, și în a șaptea zi, când tot calul poate sta în grajd, și și corpul omului ar voi să se resufle odată bine, atunci din nou să prinde el la fiii lumii și să țină de dimineața până seara într'o suflare. Dacă nu mai poate, atunci il sbieciuiesc cu alcool și musică de joc. Dară o bucurie sau reculegere tot nu poate fi aceasta numită. Și cum este la mulți, cari merg acuma pe „gostie”? La „neamuri”? Cum sună asta de frumos. Ce inse este la mulți fii ai lumii cel mai frumos în aceasta re-culegere? Beutura cea ametoare, sau odichna, sau schimbarea aerului? Ach, cum ar rîde unii, dacă am îndrepta către ei aceasta întrebare! „Copile”, ar raspunde ei, „pentru aceea nu să merge pe gostie!”

„Dapoi, oare pentru ce mergeți voi?”

„Dapoi, acolo vedem alți oameni, fa-cem petreciuri comune, iar mai fru-moase sunt convenirile, și cel mai frumos este petrecerea jocului, care ține până dimineața.”

Bietule corp! Sărmane rob! Atunci să poate bine înțelege, că tu în sfârșit abziți și faci pre proprietarul tău nervos, neurastenic sau doară histeric! Cât de foarte am dori proprietarului tău, că el în fapt și într-adevăr să fie întors către Dumnezeu, atunci ar bate și pentru tine oara, și tu ai cânta și zice cu noi. „Eu corpul, mă bucur în Dumnezeul cel viu.”

MISSIONE.

* **Musicanții evangheliei în activitate.** Musicanților evangheliei din Buteni le-a fost îngăduit de bunul Dumnezeu, ca să facă 2 călătorii, una în a doua zi de crăciun, care fu făcută la Roșia și Revetiș, și una la Bârsa în ziua de anul nou st. v. Mergerea la roșia și revetiș a fost de tot pe neașteptare, că chiămarea din partea lor era de mult îndreptată către noi, însc noi nu ne-am aflat timpul potrivit. Dară cu atâta mai mare era bucuria fraților în amândouă locurile, că ei nu ziseră: nu vă primim, ci ne făcu cu cea mai mare bucurie un loc, cel mai potrivit pentru noi, și astfel am putut și prin arama cea rece sufla căldură în inimile fraților. Deasemenea și frații din bârsa au trimes în dumineca înainte de anul nou o solie și rugare la noi, ca să mergem la ei, că ne așteaptă cu mare dor. Așadară și a lor dorință putu fi împlinită cu ajutorul bunului Dumnezeu în ziua susnumită, când ne luarăm dimineța pe cale și ajungând acolo la vremea potrivită, puturăm lăsa să sune melodiile cele frumoase ale cântărilor spirituale. Aceea doară nici nu trebue amintit, că sunetele trimbițelor nu puteau rămânea în casă, ci pătrunseră prin pereți și pe unde putură își făcură loc la urechile multor oameni, ce nu erau de față, dară nu preste mult au venit tot mai mulți să asculte musica. La care am mai avut apoi ocaziune, a vesti sunetele musicei

cerești, a cuvântului despre cruce. După ameazăzi au venit încă cu binisor mai nainte de vremea hotărîtă la olaltă și să umplu casa de oaspeți, încă preste plin. Dee Domnul, că când El va veni să cerce oaspeții, să nu afle nici pre unul din ei fără haina de nuntă a dreptății și sângelui Mielului lui Dumnezeu. Vremea numai prea iute trecu, și noi ne-am depărtat de frați cu aceea dorință, ca Domnul să ne mai dee asemenea zile binecuvântate, și cuvântului său vestit îi dee curgere liberă în inimile păcătoșilor, ca ei trezindu-se din somnul păcatului să trăiască restul vieții lor lui Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos. Aliluia!

Caul din mijlocul musicanților.

* **Zile de bucurie în Curticiu.** Cu iubire facem cunoscut iubiților frați, că noi curticienii am dobândit dela Domnul foarte multă bucurie în zilele de amintire a nașterii lui, și încă și aceea ne-a crescut bucuria, că Domnul a cinstit la două suflete (mama și fiica ei) credință viă, și cu așa iubire fierbinte, că ele au urmat Domnului lor și în sfântul botez. În seara zilei dintâi a crăciunului la 7 oare, în bazinul de botezat din curtea adunării, cu toate că s'au făcut atente, că din acest botez în apa și vremea rece să pot întâmpla multe neplăceri, dară mai ales îmbolnavire în așa vreme, erau ele atât de decise, că ziseră, atât fiica, cât și mama ei, că dacă din aceasta ar și trebui să morară, și atunci să botează, că a merge și a locui la Domnul este cu mult mai bine, decât a trăi în aceasta lume stricată. Iar după ce s'a întâmplat botezul au zis, că nu au simțit nici un frig, și nici apa nu era rece. Deși aerul era binisor rece, iar apa era chiar gădălitoare.

Dee Domnul, ca aceasta iubire fierbinte să rămână în inimile lor, prin care să crească spre mărirea lui. Un participant.

* **Zile de bucurie** au avut frații nostri din Maderat în zilele amintirii nașterii Domnului, că s'a adunat

mult popor a asculta cuvântul lui Dumnezeu. Au fost niște fetițe (6), cari aveau versuri frumoase învățate pentru aceasta ocaziune, unde s'a istorisit prin ele toată întâmplarea nașterii Domnului, cum au venit ingerii, păstorii, magii, și în urmă și Irod cu fapta sa urită, vărsătoare de sânge. Apoi au mai declamat doua fete (sore) mari, din cari una desluși viața fără de Dumnezeu, cealaltă arătă revenirea Domnului la judecată, a chema pre ai săi la sine, și a trimete pre necredincioși în osânda vecinică. Acestea au miuit inimile multora într'atăta, că mulți au lăcrămat și s'au hotărît, a pleca pe calea vieții spre vecie pocăindu-se de faptele lor nedumnezești.

Fie laudă Domnului pentru toate, că și în anul trecut s'au putut adăuga adunării noastre prin botez 26 suflete din comună, la care avem nădejde în Domnul, că pe viitor să vie și mai mulți la cunoștința adevărului, spre mărirea gloriosului său Nume.

A doua zi de Crăciun am mai avut o bucurie mare, mergând cu chorul în comuna vecină (Musca), unde avem un frate din vara trecută și ne lupțăm mult în aceea comună, că e mare întunerecul și fratele e slab. Înse și aici s'a adunat mult popor, că nu încăpeam în casă, ci noi membri ieșirăm afară, ca să aibe ascultătorii loc.

Dee Domnul, ca cuvântul cel sămănat în inimile oamenilor să răsară și să aducă roadă pentru onoarea numelui său.

Trimes de George Mot.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 2 Februarie.

5. Potopul.

1 Moisi 6, 9—22; 7, 11—24.

Cuvânt de aur: „Plata păcatului este moartea; iar darul lui Dumnezeu este viața vecinică prin Christos Iisus, Domnul nostru.“ Rom. 6, 23.

Trăiau deja mulți oameni pe pământ, dară ei mai toți părăsiră pre

bunul Dumnezeu și s'au întors spre lucrările nedumnezești decât către cele bune și dumnezești. În sfârșit mai era numai o familie temătoare de Dumnezeu pe pământ. Era Noe și familia lui. Atunci zise bunul Dumnezeu: „Eu voiu stîrpi oamenii, că ei toți s'au înrăutățiră.“ Și către Noe zise Dumnezeu: „Iar tu ai aflat char nantea mea. Fă-ți o corabie, în care tu cu familia ta și cu animalele, cari au să rămână în viață, să locuiești, că va să vină un potop. Eu voiu da oamenilor încă 120 ani vreme de gândit.“ Noe crezu ce i-a poruncit Dumnezeu și începu a zidi corabia cea mare. Cum o fi ris oamenii, când să apucă Noe a zidi. Noe o fi trebuit să-și mai iee și alți oameni să-i ajute; aceea l-au fi întrebat: „Noe, ce va să fie aceasta?“ Atunci o fi zis el: „Aceasta să fie a corabie mare. Are să vie un potop mare și toți oamenii și animalele, cari nu vor fi în corabie, se vor ineca.“ Cum or fi ris oamenii! Ei au fi zis: „Noe, visezi-te tu? Atăta apă nici nu există.“ Atunci o fi zis Noe: „Dumnezeu o spuse și mi-o poruncit, a zidi o astfel de corabie. Ce Dumnezeu spune, aceea o cred eu, și ce El poruncește, aceea fac eu.“ Atunci au fi gândit lucrătorii: „Las numai pre Noe să zidească, noi câștigăm la aceasta bani, celelalte nu ne ating; corabia lui Noe tot va sta pe uscat.“ Când era arca gata, zise bunul Dumnezeu către Noe: „Acuma intră cu familia ta în arcă și toate animalele, cari au să rămână în viață, vor intra cu voi.“ Animalele intrară de sine în arcă. Precum paserile călătoare, cocostirci, rîndunele, și alte paseri călătoare, ce să duc toamna, așa o făcură și aceste animale după voia lui Dumnezeu spre a lor scăpare. Dară oamenii au fi ris, când au văzut aceasta. Ei au fi cugețat: „Deci și animalele și-au pierdut mîntea, ca bătrînul Noe.“ Dumnezeu le știe conduce așa, că o făcură prin neștiință. Când erau toate în arcă, a început a ploua și ploua și în zilele următoare și acuși era arca lui Noe înconjura de apă. Nimene nu să

putea apropia de arcă. Unii oameni să suiră pe pomi, și unde erau munți, să suiră pe munți. Dară ploua pica necontenit și apa creșu tot mai tare. Atunci au fi gândit mulți: „De ași fi ascultat eu de bătrînul Noe și de m'ași fi rugat de el, a mă primi. Acuma trebuie să mă inec.” Așa vor eugeta mulți în moarte: „De ași fi primit eu pre Domnul Iisus ca Mântuitor, acuma sunt pierdut pe veci.”

Întrebări: 1. Cum erau cei mai mulți oameni dela Cain până la potop? 2. Ce hotări Dumnezeu, a face cu acești oameni nelegiuți? 3. Cine singur făcu o osecțiune mai bună? 4. Care poruncă dădu Dumnezeu lui Noe? 5. Lângă care port de mare sau fluviu să facă el corabia? 6. Cum judecau oare oamenii despre Noe, când începu a zidi? 7. De cine inse asculta Noe în toate? 8. Ce i-a poruncit lui Dumnezeu când era corbia gata? 9. Ce a mai adus Dumnezeu în arcă? 10. Ce făcu Dumnezeu când erau Noe și toate animalele în arcă? 11. Ce veni apoi pe fața pământului? 12. Despre ce este arcă un antitip adevărat?

Duminecă în 9 Februarie.

6. Legământul lui Dumnezeu cu Noe.

1 Moisi 9, 8—17.

Cuvânt de aur: „Eu am pus arcul meu în nuori, și acesta va fi sămna de legământ între mine și între pământ.” 1 Moisi 9, 13.

Pe vremea potopului era Noe cu familia sa și cu animalele sigur ascunși. Când apoi să găta potopul și apa scăzu, stătu arca pe muntele Ararat în loc. Acuma observa Noe, că apa să imputină și slobozi afară un corb. Dară corbul veni din nou în arcă, pentru că nu află loc uscat. Șapte zile mai târziu slobozi el un porumb, care încă veni îndată napoi. După alte șapte zile slobozi el din nou un porumb, care veni napoi cu o frunză de maslin în gură. După alte șapte zile slobozi el iarăși un porumb, care nu mai veni. Acuma știu Noe, că apa era dusă. Acuma zise bunul Dumnezeu către el: „Ieși afară din arcă cu familia ta și animalele.” Noe aduse bunului Dumnezeu îndată jertfă de mulțămită. Dumnezeu binecuvântă pre Noe și familia

lui și zise: „Până va sta pământul, să nu înceteze sămănare și seceriș, ȝerul și caldura, vara și iarna, ziua și noaptea. Să nu mai fie potop. Eu fac legământ cu tine și toate animalele. Când va ploua, să vedeți arcul meu în nuori și să vă amintiți, că Eu v'am dat făgăduința, că nu va mai fi potop.” Acest arc alui Dumnezeu în nuori l-ați văzut voi deja. El să numește curcubău. El s'ar și putea bine numi arcul lui Dumnezeu. Până la aceasta vreme au trăit oamenii și animalele numai din frunze. De acuma înainte erau și animale răpitoare, cari omor și mănă alte animale. Dară multe animale trăiesc numai din plante, și acestea sunt cele mai blânde. Deoarece omul deveni domn preste animale, să folosesc unele la lucru, spre pildă, calul, boul, asinul și cănele. Unii oameni răi umblă cu animalele lor rău, le bat, și accasta-i păcat, care nu-i place lui Dumnezeu. Din cei trei fi alui Noe derivă deci toți oamenii. Dela Sem între alții Israeliții, dela Ham negrii, dela Iafet între alții și noi.

Dumnezeu a ținut legământul său. Și acuma vedem noi câte odată arcul stând pe cer. Dumnezeu ține totdeauna făgăduința sa. El ne-a făgăduit, dacă noi pre Iisus îl primim ca Mântuitor și ne încredem lui, să fim fericiți. El ține, ce făgăduiește. Noi voim a ne încrede în El.

Întrebări: 1. Cum voi Noe să știe, că oare putea-ar ieși din arcă? 2. Po ce cunoscu el, că pământul este uscat? 3. Cine-i porunci, când sosise timpul, a păși din nou pe pământ? 4. Cum dovedi Noe mulțămăta sa către Dumnezeu? 5. În ce o relațiune să învoi Dumnezeu cu oamenii? 6. Ce făgădui El lui Noe și următorilor săi de sigur? 7. Ce fu în acest legământ încă pus? 8. Întrucât este legământul nou mai prețios și mai glorios? 9. Care era sămnaul legământului lui Dumnezeu cu Noe? 10. Cari sunt semnele noului așezământ?

Duminecă în 16 Februarie.

7. Chiămarea lui Abram.

1 Moisi 12, 1—9.

Cuvânt de aur: „Te voiu binecuvânta, și voiu face numele tău mare, și vei fi binecuvântare.” 1 Moisi 12, 2.

Mulți ani după potop, când trăiau deja mulți oameni pe pământ, locuia în Ur în Chaldea un bărbat, numit Abraam. Tata lui Terah să mută cu el și nepotul său Lot la Haran. Aici muri Terah. Deci zise bunul Dumnezeu către Abraam: „Mergi din patria ta și dintre rudele tale într'o țară, care eu îți voi arăta. Eu te voi face popor mare și te voi binecuvânta și îți voi face un nume mare și să fii o binecuvântare. Eu voi binecuvânta, pre cei ce te binecuvintează. În tine să fie binecuvântate toate popoarele.“ Ce bunul Dumnezeu a făgăduit, s'a și întâmplat. Toți profetii să ținură de următorii lui Abraam și prin ei încă fură mulți binecuvântați. Când fu Iona trimis în orașul păgănesc Niniva, să pocăiră locuitorii lui. Iar cea mai mare împlinire s'a făcut prin Domnul Iisus, care ca om aparține sămânței lui Abraam. Deja pe părint sunt binecuvântați toți, unde este Domnul Iisus cunoscut, și cine îl primește ca Mântuitor, va fi binecuvântat pe veci. Abraam era deja de șaptezecișicinci ani când îi porunci Dumnezeu, a merge în altă țară. Oameni bătrini nu cu ușor să despart de patrie, dară Abraam era ascultător, pentru că crezu făgăduinții lui Dumnezeu. Credința lui îl făcu ascultător. El călători deci cu nepotul său Lot cu toată averea lor, până ajunseră în pământul Canaan, unde Dumnezeu o hotări așa și a zis, că sămânța lui Abraam să o poșadă. Abraam zidea în tot locul, unde mergea, un altar de jertfit și predica păgânilor în Canaan despre adevărul lui Dumnezeu. Acuma 'i să și arată bunul Dumnezeu mai odată și-i zise: „Sămânței tale voi da acest pământ.“ Aceasta s'a și întâmplat, că când fură Israelii din Egipt scăpați, căpătără pământul Canaanului. Acest pământ le-a și rămas mult și de ar fi rămas ei credincioși lui Dumnezeu, ar fi și astăzi proprietatea lor. Iar pentru neascultarea lor către Dumnezeu fură ei învinși de Babilon și fură toți ca robi duși în pământul babilonic. Iar

după șaptezeci de ani fură ei scăpați și puteau din nou întoarce, înse rămasără sub domnia persică și mai târziu sub domnia romană. Dară făgăduința lui Dumnezeu are și acuma valoare. Ei se vor reîntoarce în patria lor și vor primi pre Domnul Iisus ca Mântuitor. De ar fi primit ei pre Domnul Iisus ca Mântuitor, atunci ar fi putut ei ținea patria lor.

Întrebări: 1. Unde locuia Abram cu toate rudele sale? 2. Care poruncă o căpăta Abram? 3. În ce zăcea greutatea la aceasta poruncă? 4. Prin ce 'i s'a ușurat porunca? 5. Câte flori a făgăduinții sunt aici legate la olaltă ca cunună? 6. Cum să arată Abram deci către aceasta chiamare a Domnului? 7. Cine morse deci toțuși eu el? 8. Ce mai lui Abram de altcum eu sine? 9. Unde facu el mai întâiu o pauză mai lungă? 10. Care făgăduință căpăta el aici din nou dela Dumnezeu? 11. Cum să arată mulțăminta și adorarea lui Abram față de Dumnezeu? 12. Ce ne-a învățat pre noi aceasta lecțiune?

Duminecă în 23 Februaru.

8. Abram și Lot.

1 Moisi 13, 1—18.

Cuvânt de aur: „Binecuvântarea lui Iehova, ea înavuțește.“ Proverbe 10, 22.

Ținutul, unde locuia Abraam și nepotul său Lot, nu avea pășune de ajuns pentru multele lor turme, și pentru aceea să făcură adeseori certe între păstorii lui Abraam și păstorii lui Lot. Abraam avea cuget pacinic, iar Lot era ceva lacom. Atunci o ținu Abraam cel pacinic de mai bine, dacă ei s'ar deosebi și zise către Lot: „Mai bine, să nu fie certe între mine și tine și între păstorii mei și păstorii tăi. Oare nu stă țara întreagă deschisă naintea ta? Desparte-te de mine. De vrei tu spre stânga, eu vreu spre dreapta; sau de mergi tu spre dreapta, merg eu spre stânga.“ Dacă Lot n'ar fi fost așa lacom, atunci ar fi zis: „Unchiule Abraame, tu ești unchiul meu și mai bătrîn ca mine. Tu m'ai luat cu tine în acest pământ și m'ai vorbit despre bunul Dumnezeu, de altcum ași fi devenit eu un păgân. Alege tu!“ Aceasta înse nu făcu Lot, ei el să uită la pământ și-și

alése vaea Iordanului, unde erau pășuni mărețe pentru turmele lui, și își luă locuința în orașul Sodoma. Iar în Sodoma locuiau mulți oameni nelegiuți, care toți erau păgâni și trăiau o viață foarte păcătoasă. Lot avea pentru turmele lui pășune bună, dară el părăsise societatea piosului Abraam unchiul său și trăia acuma în orașul Sodoma între păgâni. Lot a pierdut prin aceea foarte mult, că alese cu așa lăcomie și aduse prin aceea familia sa în vecinătatea oamenilor nelegiuți. Într-o lecțiune de mai târziu vom auzi noi, că Lot în sfârșit toate le pierdu.

Lacomul socotește de obicei rău. De ar fi fost Lot pacinic și îndestulat și de s'ar fi încrezut lui Dumnezeu și ar fi lăsat alegerea unchiului său, atunci de sigur de tot altcum ar oamenii pioși și a locui la ei, și dacă pentru aceea avem ceva mai puțin, decât la oamenii nelegiuți, dela cari ușor putem învăța cele rele. Un vers de copii zice deja:

„Mult rău am văzut eu ca copil
și răul cu ușor să poate învăța.
Păzește-mă, Doamne aceasta zi,
Ca să nu învăț din rău ceva!”

Înse noi trebuie înși-ne să ne păzim și să nu mergem fără de lipsă în așa societate. Păziți-vă și de copii răi, neascultători. Voi învățați dela ei cu ușor a scoate vorbe rele dară și a face rău. Mulțamiți pentru aceea, că Domnul Iisus vă iubește și vrea să vă ducă în raiu. Veniți bucușori în școala de duminecă, unde numai bune auziți. Atunci vă va merge bine.

Întrebări: 1. Unde l-a condus foamea te pre Abram? 2. Cum o păți el în Egipt? 3. Unde morse el, când veni iarăși din Egipt? 4. Cine mergea totdeauna cu el? 5. În ce sta binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Abram și Lot? 6. Care relațiune a păstorilor era ca urmarea bogăției? 7. Cine cântă deci a schimba aceasta relațiune? 8. În ce mod să se întâmple aceasta? 9. Cine să aibe alegere liberă? 10. Care ținut își alege Lot? 11. Cum respălăți Dumnezeu păcincia lui Abram? 12. Ce ai învățat tu din această lecțiune pentru tine?

Pentru Duminecă în 2 Marție.

9. Legământul lui Dumnezeu cu Abraam.

1 Moisi 15, 5—18.

Cuvânt de aur: Ebrei 10, 33.

Pentru Duminecă în 9 Martie.

10. Stricăciunea Sodomei.

1 Moisi 19, 1—3; 12—29.

Cuvânt de aur: 2 Cor. 6; 17.

DIFERITE.

În timpii cei din urmă.

(Mateiu 24, 12.)

Mă întreb eu însu-mi: Oare și în mine a recit iubirea cea frățească? Oh, dacă aceasta într'adevăr este așa, atunci spuneți-mi voi mie amicii mei, cum se va putea iubirea mea din nou vindeca? Medicii așa dovedesc, că pentru cel bolnav este mai potrivit, a petrece în patria sa, sau în locul nașterii sale. Așadară, dacă în noi s'a recit iubirea, sau s'a îmbolnavit, nici nu să poate alt undeva vindeca, decât unde s'a născut. Așadară ne întrebăm: Oare unde avem noi locul nașterii iubirii noastre în privința lui Christos? Oare pe muntele Sinai s'a născut, unde a pășit Domnul de pe muntele cel sfânt, unde cel sfânt a pășit de pe muntele Paran cu zecile de mii de sfinți? Unde munții s'au topit sub picioarele sale, și stâncile s'au topit ca ceara de arătarea sa cea înfricoșată?! Oh nu! Pe muntele Tavor s'a născut, unde Domnul Iisus s'a mărit, și vestimintele lui s'au făcut lucitoare și albe ca zăpadă? Nu! Ceață a acoperit ochii celor ce l-au privit pre El, și erau cuprinși de somn, că mărirea i-a aruncat la pă-mânt. (Mat. 17, 6.)

Eu vă voi spune vouă, de unde să începe viața iubirii: Iubirea s'a născut în grădina Getsemane, unde Domnul Iisus a asudat sudori mari

de sânge, în curțile lui Pilat a crescut, unde Domnul Iisus a ținut spațele celor ce îl băteau, și fața sa celor ce îl scuipau și îl palmuiau, și unde capul său l-au încununat cu spini.

Iubirea s'a înălțat foarte la cruce, între suspinurile cele mari ale Mântuitorului, lângă pâraiele de sânge, cari au curs din ranele Rescumpărătorului. Spuneți-îmi mie voi fiii lui Dumnezeu, de unde ați primit voi iubire dintr'alt loc, ca de sub cruce?

Văzut-ați voi aceasta floare drăgălașă răsărind dintr'alt loc afară de pe Golgota?

Nu, numai pe Golgota, unde aceasta iubire ați văzut-o care e mai pe sus de toată iubirea, acolo unde aceasta iubire ați văzut-o, care pe sine s'a dat spre a se lega, și a murit sub însași lovitură; care și-a dat viața sa de bună voie, deși ar fi avut putere a și-o ținea, sau că din nou a și-o lua; acolo s'a născut iubirea voastră. Iubite suflete! dacă ți-e bolnavă iubirea, și dorești vindecarea ei, atunci du-o în locul acesta sfânt; așază-o în umbra maslinilor, arădică-o pe o înălțime, las privească păriul cel de sânge, care curge spre ea. Du-o pe ea la cruce, și-i arată pre Mielul cel junghiat; și astfel mica ta iubire curând va fi mare și uriașă, iubirea ta cea aproape de a se stânge, va învia și va flăcăra.

Dee Domnul, ca noi toți să aflăm acest loc de vindecare.

Dela Spurgeon Trad. de Teo. Bobuța.

Despre dormire.

„Drept aceea să nu dormim ca și cei-lalți, ci să priveghiem, și să fim trezi.“
(1 Tessal. 5, 6.)

Bunul Dumnezeu a creat pre om foarte cu înțelepciune și a făcut cu înțelepciune aceea, ca după lucrările sale de ziua, pecând e ostenit și obosit, să reprimească, prin odihna de noapte dormirea recreatoare, din nou putere înnoită; așadară dormirea e necondiționat de lipsă, dară numai la timpul său. Și cei ce dorm și atunci,

când nu este vremea aceea, și acolo, unde nu se cuvine. Acestea de o parte spre rușinea de altă parte spre pagubă lor dorm. Cu mulți s'a întâmplat deja, că precând au dormit acolo, unde nu ar fi fost la aceea locul nici vremea, s'au furat banii din buzunarele lor. Așadar oamenii de multe ori cu dormirea lor dau cauză la aceea, că-i ajunge pagubă și rușine.

Și precum să întâmplă aceasta așa de multe ori în privința celor trupești, tot așa să întâmplă și în privința vieții sufletești de multe ori și cu mulți.

Domnul spune în evanghelie, că neghina cea sămănată între griu a sămănat-o diavolul atunci, când au dormit oamenii. Așadară dacă voim să fim scăpați de lucrul diavolului, atunci să nu dormim ca cei-lalți, ci să priveghiem și să fim trezi.

Mulți în adunare pe lângă ascultarea cuvântului de obicei dorm; acestea-i sămnul răului mare, că așa membri trăiesc în ceva păcat, în ace-lora inimă a sămănat diavolul ceva neghină și pentru aceea dorm. Pre unii i-a legat cu cele pământesti, și pe lângă acelea sunt trezi, dară dorm la ascultarea cuvântului; a altora inimă a umplut-o cu ură și pismă, iar în inima altora a sămănat multe de altfeluri de neghină. Dară aceea e faptă dovedită, că cei ce sunt sănătoși în viața spirituală, aceia au obicinuit a fi trezi la ascultarea cuvântului, dară și aceea e de sigur, că cei bolnavi în duch de obicei dorm.

Acesta-i un sigur sămn a vieții spirituală, că să poate cunoaște viața membrilor adunării pe aceasta, unde au obicinuit a fi mulți dormitori la ascultarea cuvântului, aceea adunare e moartă.

Un serv bătrîn a Domnului zise odată cu privință la aceasta, că el pre așa un membru, care de regulă doarme în serviciul Dumnezeesc fără de toată mușcarea de conștiință ar îndrăzni a-l eschide, că o știe din pătenie, că creștinii cei ce trăiesc o viață sănătoasă spirituală nu dorm la vestirea cuvântului numai cei ce sunt

bolnavi sufletește. Este că sunt cazuri excepționale, dacă cineva este foarte obosit, dară care doarme totdeauna, despre aceia e vorba.

Sunt între cei ce umblă în adunare, care și atunci dorm, când le sunt ochii deschiși.

Așa om, care e treaz vede, aude și simțește; dară care doarme nu vede, nu aude și nu simțește. Cel ce în serviciul dumnezeesc nu ascultă la predicatie ci să ocupă cu altele, vorbește despre cel ce șede lângă el, sau cetește foaie sau altă scriere; sau dacă nu face aceea, atunci cugetă despre lucrările lui pământesti, aceia toți dorm și pre aceștia trebuie treziți, că ei dorm pe marginea adâncului mare așa, că numai una trebuie să se întoarcă și cad în osânda vecinică fără deosebire, fie tânăr sau bătrîn!

Dară aceea-i întrebarea, că oare cine să trezască, pre așa dormitori, și cum? Aceia să-i trezască, care sunt trezi și văd pericolul, în care să află așa un membru și atunci, dacă acela s'ar și mânia pentru aceea, că îl trezesc din somn, tocmai pe când el așa dulce să visează.

Dară mai ales este datorința predicatorilor a trezi pre dormitori. Pentru aceea mai ales trebuie ca ei să fie trezi și nu-i iertat a îngădui, ca diavolul să leagăne în somn pre membri adunării, prin lucrurile sus amintite, cu ușurința și purtarea trupească, afectarea, mândria și altele.

Să întâmplă, că diavolul și în așa loc știe sămăna neghina unde păzitorii (predicatorii) sunt trezi și veghietorii, unde nu să îngăduie nici o ocașiune prin vr'o umblare neregulată. Dară unde și păzitorul doarme, nu vede lucrurile neviuincioase, nu simțește în inima sa durere pentru aceea, că așa nerânduală numai condamnare aduce, acolo e starea foarte de deplâns, acolo 'a urmat deja aceea, ce este scris la Apocalips 3 cap. cuvintele din urmă a versului 1. Este că așa stare numai acolo poate deveni, unde păzitorul doarme spiritualmente, în loc a face, se spune ap. Pavel la 2 Timot. 4, 2:

muștră, îndeamnă etc. Mai bine cu aceea își adorm membri, că sunt încă tînări, nu să poate aștepta dela ei viață creștinească, și iarăși că îndemnarea, muștrarea ar întrista sau ar rușina pre cineva, și astfel ar părăsi adunarea. Așa unii și dacă s'ar numi servi lui Dumnezeu, dară ei sunt cele mai bune scule ale diavolului, prin cari va avea cel mai bun seceriș.

Iubiți frați, fiți trezi și vă siliți a ținea în trezvie turma cea încrezută vouă, mai ales în adunare nu îngăduiți nici o nerânduală, ușuritate, creșteți-i în temerea de Dumnezeu, în cunoștința de Dumnezeu. Cei ce adorm îndată după trezire, nu cu ușor cunosc pre cineva, numai după ce s'au trezit din amețeala somnului. Trebuie ca cercetătorilor de adunare să le facem pre însăși Dumnezeu cunoscut. Unde El să prezintă, acolo trebuie să 'i să facă mare onoare, și El să prezintă în adunare, și acela loc e sfânt; și cei ce să poartă acolo cu nerânduală, nu ce El să însoțesc, ci unii cu alții, aceia pre Dumnezeu nu-l onorează, ci îl despretuiesc! Până-când fiii lumii să adună la olaltă a onora pre regele pământesc, și dacă acolo numai unul să poartă cu necuviință, pre acela îndată îl îndepartă de acolo, ba îl și pedepsesc.

Precând poporul lui Dumnezeu să adună la olaltă, a onora pre bunul Dumnezeu, nici acolo nu-i iertat a suferi nici o nerânduală, precum nici fiii lumii nu ar suferi, că stăpânitorul pământesc să fie desonorat.

Așadară să nu dormim, ci să ne trezim și să ne facem fiecare datorința noastră creștinească, care să servească spre mărirea bunului nostru Dumnezeu, precum și spre mântuirea sufletului nostru și a multor păcătoși. . . . .

Cine ce ajunge?

Lumea are un proverb care zice: „Tot omul aceea ajunge, ce are în buzunar.“ Oarecine întrebă de un bancar bogat, câtă bogăție poate el avea; el respunde: „Numai 4000 mărci.“

Fiind întrebat mai departe, că cum poate fi aceea; deoarece el era cunoscut ca de milionar. El răspunde: „Aceia 4000 mărci i-am dat spre fundarea unui asil pentru orfani și aceia știu că îmi rămân, iar ceilalți mulți îi pot pierde preste noapte.“ Acuma e înse întrebarea: Ce ajungem noi: eu și tu, iubite suflete? Ajungem noi aceea, ce avem în buzunar, în ladă păstrat, sau avem noi încă și altundeva ceva păstrat? Pus'am ceva bine pentru săraci, văduve, orfani, sau pentru missiune? Trăim noi numai pentru noi, sau ne îngrijim noi și pentru cauzele împărăției lui Dumnezeu?

Aici să stee o statistică mică despre dărnicia unor adunări ca de oglindă, în care să se oglindeze fiecare, care numai are ceva simț în inimă și lumină de sus în ochii săi sufletești. Aceasta arată o grupă de adunări, unde cei mai mulți membri sunt săraci și muncitori. Spre pildă adunarea Vámospércs cu 209 membri a dat pentru missiunea cercuală 1596 cor., pentru îngrijirea bătrînilor 456'43, pentru cassa reuniunii 27 cor., pentru missiune între păgâni 5'90, ajutor la alte adunări 10'— Ad. Diósgyőr cu 220 membri, missiune locală 3523 cor., pentru îngrijirea bătrînilor 130—, în cassa reuniunii școalei de duminică 25— Ad. Székelyhid, cu 250 membri, missiune locală 1528. Ad. Albertirsa, cu 164 membri, missiune locală 4435'63, ajutorare la diferite scopuri 60 cor.

Aceasta mică grupă ne arată nouă dărnicia altora și ne îndeamnă și pe noi, a fi dăruitori pentru lucrul cel bun al lui Dumnezeu.

În decursul lunei acesteia va să apară în tipografia noastră o broșură (cărțică), care ne va arăta nouă mai pe larg, cum trebuie să fim și noi dăruitori pentru împărăția lui Dumnezeu. Titlul broșurei este: „**Despre lipsa dărnicii pentru împărăția lui Dumnezeu.**“ Că numai aceea ne va rămânea, ce am făcut pentru Iisus și cauzele împărăției lui.

Ar trebui ca aceasta broșură, acărei preț încă se va face cunoscut în viitor, să o aibe fiecare membru a adunării noastre și fiecare prietin a împărăției și lucrului lui Dumnezeu, ca să se poată orienta și cumpeni cu adevărurile biblice. Se va putea procura la: **Welker József** Budapesta, VII., Hársfa-u. 33. și la redacțiunea acestei foi în Kőrösbökény.

Întrebări biblice.

1. Cine era așa viteaz, că era pizmit, și așa timid, că îl subjugă un oaspe?
2. Este inima așa de dreaptă, precum inima mea este cu inima ta?
3. Rău îmi pare de nenorocirea ce v'am făcut?
4. Viziunile capului meu m'au tulburat?
5. Asupra cui lărgiți gura, și scoateți limba?

Întrebările din trecut, care au fost atâte sunt: 2. Adoni-Bezek, Judecători 1, 7; 3. Isaia 30, 26; 4. Isaia 58, 10; 5. Ieremia 31, 21. Au fost atâte de: Mitru Vane și Nicolae Micula Világos 2, 4, 5. Nușca și Giula Andea Curticiu 4, 5. Pavel, și Lena Berlo, și Simion Hiriș Magyarad 3, 4, 5. Nița D. Șerban Iegalia (România) 3, 4, 5.

Astădată să pare, că unii dintre cercătorii biblicii s'au oboșit, până nici n'a trecut iarna, a căuta după întrebările aduse prin „Adevărul.“ Dacă în viitor nu se va arăta mai mult interes, cu ușor să poate, că vom umplea locul cuprins de întrebări cu alte învățături folositoare. Dară noi am îndomna pre fiecare, să-și pună silința în cercarea biblicii, deoarece ea este norma vieții fiecărui creștin credincios.

PUBLICĂRI.

Statistice pe pe anul 1911 încă mai sunt puținele; prețul 50 fl. și 5 fl. porto la V. Berbecăr Kőrösbökény.

O soră tânără de cam 15 ani s'ar băga în serviciu la oarecare casă creștinească. Să poate întreba la adresa Berbecăr Vazul Kőrösbökény.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.